

РЕШЕНИЕ

№ 1082

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **5263** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава единадесета АПК- Производства за обезщетения, вр.чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

I.1. Съдебното производство е започнало с подаването на Искова молба /ИМ/ рег. № 23448/31.10.2011 г. по регистъра на АССГ от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.1, с която срещу Агенция "Митници" е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за заплащане обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 52 372 лв. / при предявяване на исковата молба/ и 134 428,77 лв. / след изменение размера на иска в резултат на изслушана експертиза/, представляващи пропуснати ползи, изразяващи се в очаквано благоприятно изменение в имуществото на търговското дружество, в размер равен на размера на печалбата от всеки инвестиран от дружеството лев или най-малкото в размер на законно определената лихва в случай, че средствата бяха на разположение на дружеството. Вредите се претендират като причинени вследствие от отменени по съответния ред като незаконосъобразни 74 бр. административни актове - решения на началник Митница „Аерогара С.“, с които е определена по-висока от декларираната митническа стойност на стоките / описани по номера в исковата молба и приложени в класьор към делото/, съответно във връзка с които са били задържани като депозити за обезпечаване събирането на определените с решенията и по-висок данък добавена стойност.

I.2. С Решение №2233/02.042015 г., постановено по образуването по ИМ адм.дело

№9503/2011 г. по описа на Административен съд София-град, АССГ, II о., 35-ти състав е осъдил Митница „Аерогара С.“ да заплати на [фирма], [населено място] обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 52 372.96, както и разноски по делото в общ размер на размер на 4975 лева.

I.3. С Решение №4982/21.04.2017 г., постановено по адм.дело №494/2016 г. по описа на Върховния административен съд, ВАС, III о. е обезсилил първоинстанционното съдебно решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ, със задължителни указания по прилагането на процесуалния закон, а именно решението да бъде постановено по отношение на надлежния ответник, съобр.чл.205 АПК, посочен в ИМ и взел участие в съдебното производство- Агенция "Митници", в случая.

II.1. С постановеното при новото разглеждане на делото под №4251/2017 г. Решение №6129/30.10.2017 г., АССГ, II о., 30-ти състав е осъдил Агенция "Митници" да заплати на [фирма], [населено място] обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 52 372.96, както и разноски по делото в общ размер на размер на 7475 лева.

II.2. С Решение №2103/10.02.2018 г., постановено по адм.дело №494/2016 г. по описа на Върховния административен съд, ВАС, III о. е отменил постановеното при новото разглеждане на делото първоинстанционно решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. Дадените задължителни указания /чл.224 АПК/ са по приложението на процесуалния закони и са за дължимост от първоинстанционния съд на: Указания към ищеца да конкретизира размера на исковата си претенция във връзка с всяко едно от посочените 74 бр.решения, периода на всяка една от претенциите и внасяне на държавна такса по всеки един от тези 74 обективно съединени иска; Излагане на мотиви: по възраженията на ответника за приложението на чл.5 от ЗОДОВ; за реда за връщане на депозитите, съотв момента, когато е било дължимо връщането и обсъждане на разпоредбата на чл.197 от ЗМ /отм. ДВ, бр.58/2016 г./; за основанието за внасяне на депозитите преди издаване на отменените решения на митническия орган, съотв. доколко последните могат да бъдат основание за претендираните вреди.

III.1. При постъпването му в АССГ, делото е образувано под номер №1654/2020 г. и е разпределено при спазване на принципа за случаен подбор на АССГ, II о., 48-ми състав. С Определение №3064/24.04.2020 г., АССГ II о., 48-ми състав е разделил производството по делото, като под същия номер то е продължило само по Исковата молба на [фирма] срещу Агенция „Митници“ с претенция сумата от 4 300 лева / главница/ и 1620 лева / лихва/, представляваща вреди, във вида на пропуснатата полза, причинена на дружеството след отмяната на Р. 549, ЕАД Н0010063/230208/02.03.2011г. По отношение на останалите 73 обективно съединени иска е постановил да бъдат образувани 73 отделни дела под нови номера.

III.2. В изпълнение на определението за разделяне на производството по адм.дело №1654/2020 г., под номер 5263/2020 г. делото е образувано по ИМ на [фирма] срещу Агенция „Митници“, в частта ѝ на предявения иск за заплащане на сумата в размер на 2427 лева /главница/, внесена на 27.02.2008 г. и освободена на 22.03.2011 г. и 928.17 лева /лихва/, представляваща вреда, причинена на ищеца от Решение №560, ЕАД Н00100352/24.02.2008 г., издадено от началника на Митница „Аерогара С.“, отменено с влязлото в сила съдебно решение на АССГ /л.3 от делото/.

III.3. В съответствие с ИМ и уточняващи молби към нея от 30.07.2020 г. и 17.08.2020

г., ищецът по настоящото дело твърди, че е осъществил внос на стоки на 24.02.2008 г. с ЕАД № Н00100352/24.02.2008 г. След извършена физическа проверка, за част от стоките, служители от отдел „Тарифна политика” са определили по-високи цени, обективизирано със Становище изх. № 18/26.02.2008 г., намиращо се по преписката. Въз основа на него, митническият служител приел декларацията е определил и депозит в размер на 2427 лв., изписан на ръка на л. 1 от декларацията. За да освободи стоките от митнически контрол, на 27.02.2008 г. дружеството е внесло определения му депозит, след което стоката е била освободена. Доколкото дружеството не е било съгласно с така определения допълнителен размер на вземанията, с Молба вх.№ 26-00-3699/29.07.2008 г., е поискало връщане на депозита /т.2 от молбата/. Вместо да възстанови същия, с Решение №560/07.10.2008 г., началникът на Митница Аерогара С. е определил нова по-висока митническа стойност /МС/ на проверените стоки, като в решението е посочил, че по този внос е събран паричен депозит в размер на 2427.04 лв. Също така в т.4 от диспозитива било посочено, че „ след влизане в сила на решението учредения депозит с ПН в размер на 2427.04 лв. да бъде усвоен за погасяване на възникналото задължение, както и на дължимите лихви, считано от 25.02.2008 г. до момента на окончателното погасяване на сумите“. След съдебно обжалване, с Решение № 78/04.01.10 г. по адм.дело №1759/2009 г. по описа на Административен съд София град, АССГ, I о. отменил изцяло незаконосъобразното административно решение на митницата, тъй като безспорно се установило, че декларираната от дружеството МС е определена съобразно чл.35 от ЗМ. Решението на АССГ било потвърдено от ВАС с Решение 15049/09.12.2010 г. по кас.адм.дело № 8782/2010 г. След влизане в сила на решението на ВАС, събрания депозит, обезпечаващ това вземане следвало да се освободен незабавно. Вместо това, същият бил възстановен на 22.03.2011 г.

III.4 С оглед на така изложените фактически твърдения, ищецът излага доводи, че е осъществил фактическият състав на предявения иск. Налице е отменен като незаконосъобразен административен акт, издаден при изпълнение на административни дейност. С отмяната на акта, с обратна сила незаконосъобразен се явява и депозита събиран по повод на вземането на този акт. Издаденото решение финализира административното производство по увеличаване на МС на стоките и определяне на допълнително ДДС за довносяне, стартирало със становището на служители от отдел „Тарифна политика и обезпечено с депозита, определен и събран от митницата. Налице е нанесена имуществена вреда, изразяваща се в пропуснатата полза- липса на закономерно очакваното благоприятно изменение в имущественото състояние на търговското дружество, в следствие на незаконосъобразно издаденото решение на административния орган и невъзможността то да се разпорежда свободно със сумата от 2427 лв. Като универсално средство за размяна, в случая парите носят доход на своя носител - [фирма], в размер равен на размера на печалбата на всеки инвестиран от дружеството лев за този период, но не по-малко от законно определената лихва. Доколкото целта на всеки търговец е да реализира печалба от извършваната от него търговска дейност, с незаконосъобразното задържане на сумата от 2427 лв. същият е бил лишен от възможността да употребява посочената сума в търговския оборот респективно да реализира и по - високи доходи с нея. Затова от обективна страна, при нормално развитие на нещата и при възможност да се използва посочената сума, дружеството би осъществило увеличаване на своето имущество най-малко със сумата, която е съизмерима с размера на пропуснатата печалба, но не

по-малко от размера на законната лихва, изчислима по правилото на чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Нанесената вреда е в причинно-следствена връзка с незаконосъобразния акт и събрания по повод неговото издаване депозит.

III.5. С оглед на така изложените твърдения и доводи се иска ответникът да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество обезщетение за имуществени вреди, във вида на пропуснати ползи в размер на 857.45 лв. за периода от 27.02.2008 г. до 09.12.2010 г. /датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на Решение №560/07.10.2008 г., бел. на съдията/, през който период сумата от 2427 лв. е била задържана на основание обезпечаване вземането по незаконосъобразния административен акт, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимото..

III.6. В о.с.з. ищецът се представлява от адв.А., която поддържа иска и моли за уважаването му, както и за присъждането на направените по делото разноски, съгл. списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК, който представя.

III.7. Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк. А. о.с.з. и чрез депозираните по делото на 08.02.21 г. писмени бележки поддържа, че иска е недопустим по съображения, изложени при предишните разглеждания на делото. При условията на евентуалност, ако съдът намери иска за допустим, моли за отхвърлянето му, като неоснователен. Заявява и искане за присъждане юрисконсултско възнаграждение.

III.8. Участващият по делото прокурор от Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност на иска.

Административен съд-София град, II о., 23-ти състав след като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и изпълни задължителните указания на касационната инстанция по приложението на процесуалния закон /чл.224 АПК/, намира за установено следното:

IV. Фактическите твърдения на ищеца, изложени по-горе /т.III.3./, не се оспорват от ответника, а се установяват категорично и от приетите по делото писмени доказателства-изготвени и служебно заверени копия от доказателствата в досието на адм.дело №1654/2020 г. на АССГ, към което са приложени адм. дело №9503/2011 г. и адм.дело №4251/2017 г. на АССГ, както и доказателствата съдържащи се адм.дело № 1745/2009 г. на АССГ, приложено към настоящото в цялост.

Спорът между страните е изцяло правен и за разрешаването му съдът излага следните съображения:

V.1. Искът е допустим-налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на иск. По арг. от чл.224 и чл.226, ал.1 АПК, съдът намира, че възраженията на ответника за недопустимост на иска, релевирани при предишните разглеждания на делото са преклудирани и съдът не дължи ново произнасяне по тях. Не е налице и изменение на обстоятелствата, което да налага преповтарянето на преценката за допустимост на иска. Изпълнени са и задължителните указания на касационната инстанция по приложението на процесуалния закон за внасяне на дължимата държавна такса за иска, конкретизиране размера на исковата претенция във връзка с процесното административно решение и периода на заявената претенция .

V.1. Разгледан по същество, искът е основателен.

V.2. Във фактическия състав /ФС/ на предявения иск се включват следните кумулативни предпоставки:

- отменен незаконосъобразен административен акт;
- имуществена вреда във вида на пропусната полза, заявена от ищеца
- пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпването на вредата за ищеца.

V.3. Доказателствената тежест за тяхното установяване е за ищеца-чл.153 и чл.154, ал.1 ГПК, вр.чл.204, ал.5 АПК.

V.4. В случая не е спорно изпълнението на отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 АПК с отмяната по съдебен ред на Решение № 560/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара С.. Видно от мотивите на съдебното решение, във връзка с вноса по спорната ЕАД на задълженото лице е събран паричен депозит в размер на 2427 лв., постъпил с платежно нареждане от 27.02.2008 г., съответстващ на размера на ДДС върху определената с решението нова митническа стойност на стоките. С т.4 от диспозитива на Решение № 560/07.10.2008 г. ищецът е задължен да заплати публично държавно вземане-митническо задължение в размер на 2427.04 лв. – разлика за доплащане на ДДС. Посочено е, че след влизане в сила на решението депозитът от 2427.04 лв ще бъде усвоен за погасяване на възникналото митническо задължение, считано от 25.02.2008 г.

Страните не спорят и за това, че с молба от 29.07.2008 г. до началника на Митница Аерогара С. [фирма] е поискано възстановяване на вноса по ЕАД от 24.02.2008 г. депозит в размер на 2427 лв, който му е бил възстановен едва на 22.03.2011 г.

V.5. Спорна е единствено третата предпоставка от ФС на иска-наличието на пряка причинно-следствена връзка между заявените от ищеца имуществени вреди във формата на пропуснати ползи, съизмерими с размера на законна лихва върху вноса паричен депозит, от една страна, и отменения административен акт, от друга.

V.6. В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението на ответника за изтекла погасителна давност по чл.110 ЗЗД, според който с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Съгласно чл.114, ал.1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а за вземания от непозволено увреждане давността започва да тече от откриването на деца /чл.114, ал.3 ЗЗД/. Особено е, че фактическият състав на увреждането по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е довършен с отмяната на незаконосъобразния административен акт. Това е момента, в който вземането в случая е станало изискуемо-09.12.2010 г., в случая По силата на чл.116, б.“б“ ЗЗД давността е прекъсната с предявяване на иска на 31.10.2011 г. и оттогава, в съотв. счл.115, б.“ж“ ЗЗД, давност не тече, доколкото с обезсилването и отмяната на първоинстанционните съдебни актове се продължава висящността на съдебното производство съгласно чл.226, ал.1 АПК.

V.7. Неоснователно е и възражението на ответника за съпричиняване на вредите по смисъла на чл.5 ЗОДОВ. По силата на чл.220 ЗМ, актът на началника на Митница Аерогара С. е индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по реда на АПК. При липса на изрична норма в специалния закон, за съдебното обжалване е приложима общата разпоредба на чл.166, ал.1 АПК, според която съдебното оспорване на решението е спряло изпълнението. Изпълнително основание е единствено влезият в сила индивидуален административен акт, какъвто в случая не е налице. При упражнено право на съдебно оспорване за жалбоподателя не е било налице законово задължение за внасяне на определените с оспореното решение публични задължения, поради което не е налице твърдяното от ответника

съпричиняване.Още повече, че депозитът е внесен в по-ранен момент /на 27.02.2008 г./ от датата на постановяване на акта на 07.10.2008 г., поради което ищецът се е лишил от паричните си средства в момент, в който не са определени допълнителни публични вземания, още по-малко е налице влязъл в сила акт за това. Тук следва изрично да се подчертае, че според съда защитната теза на ищеца, че освобождаването на стоките по спорната ЕАД е било възможно единствено след учредяване на депозит, е основателна. Това задължение произтича пряко от чл.80, ал.1 от ЗМ /ред. към датата на осъществения внос/, според който когато приемането на митническата декларация поражда митническо задължение, вдигането на стоките, включени в тази декларация, се разрешава само ако митническото задължение е заплатено или обезпечено. Внесенят депозит в пари представлява обезпечение, осигуряващо плащането на митническото задължение /чл.190 ЗМ, в относимата редакция/. Това предназначение на депозита се установява от вписаното във вноския документ основание чрез посочване на номера на ЕАД. Връзката между учредения депозит и допълнително установените с Решение № 560 от 07.10.2008 г. публични задължения следва от самия текст на акта, с който ищецът е задължен да заплати публични задължения, т.е. размерът на събрания депозит и на допълнително установените публични задължения напълно съвпадат, и е постановено усвояване на внесеня депозит за погасяване на тези задължения. Съдът възприема и тезата на ищеца, че издаденото административно решение финализира административното производство по увеличаване на МС на стоките и определяне на допълнително ДДС за довнасяне, стартирало със становището на служители от отдел „Тарифна политика и обезпечено с депозита, определен и събран от митницата.

Учредяването на обезпечение за задълженията по процесната декларация-ЕАД от 24.02.2008 г., за стоките по която е определена нова митническа стойност, респ. допълнителни публични задължения, с отмененото Решение №560/07.10.2008 г., обосновава пряко причинно-следствена връзка между отмяната на акта и претендираните имуществени вреди.

В подкрепа на този извод е допълнителното заключение на съдебно-счетоводна експертиза /ССЕ/ от 10.09.2014 г., прието в о.с.з. на 18.09.2014 г. по адм.д.№ 9503/2011 г. на АССГ. Според ВЛ /т.1 от заключението/, размерът на депозита е обвързан с определената нова по-висока митническа стойност на стоките, което е сторено въз основа на становище на Отдел „Тарифна политика“ при Митница Аерогара С. след направен анализ на представителна извадка от системата „Т.“. Внасянето на депозита на по-ранна дата от определяне на размера на публичните задължения според новата митническа стойност на стоките, или след датата на освобождаване на стоките, не дискредитира наличието на пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между внесеня депозит и отменения индивидуален административен акт. Вещото лице е установило, че учредените от [фирма] депозити са усвоени за обезпечаване на възникналите митнически задължения за ДДС и лихви. Поясненията на вещото лице в о.с.з. на 18.09.2014 г., че разликата между декларираната и новата митническа стойност на стоките формира нова данъчна основа за облагане с ДДС, респ. определя митническо задължение за довнасяне, което

се явява определения размер на депозита, потвърждава наличието на този елемент от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

V.8. Ирелевантен е поставеният от ответника въпрос към допълнителна ССЕ от 09.10.2014 г., изготвена след проверка на счетоводните сметки на Митница Аерогара С., че внесените от [фирма] през 2008 г. депозити до тяхното възстановяване през 2010 г. и 2011 г., са останали като депозити. Независимо, дали същите са взети под отчет съгласно чл.205 ЗМ /в относимата редакция/, или са останали счетоводно отразени като депозити, пряката им връзка с допълнително установените публични вземания с Решение № 560 от 07.10.2008 г. е категорична.

Съгл. чл.197, ал.1 ЗМ /ред. към момента на възникване на митническите задължения/, обезпечението не се освобождава, докато митническото задължение, за което е било представено, не се погаси или може да възникне отново. Обезпечението се освобождава незабавно, след като митническото задължение се погаси или вече не може да възникне. Отмяната на акта има обратно действие, т.е. с обратна сила отпадат разпоредените с него задължения за допълнителни публични вземания, респ. учредения във връзка с тях депозит. С отмяната на акта за задълженото лице възниква право на възстановяване на сумите, внесени във връзка с него, т.е. възстановяване на внесените депозити.

Съгласно легалното определение по чл.235, § 1, б. "а" от Регламент (ЕИО) № 2913/92 „възстановяване“ е връщане в пълен или частичен размер на заплатените вносни или износни сборове. Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове. Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, първа и втора алинея, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване /чл.236, пар.2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92/. В случая, спорът не е относно правото на възстановяване на митническите задължения, доколкото депозитът е възстановен в по-късен момент, а относно основаниято и размера на претендираните от ищеца имуществени вреди.

V.9. Не е налице и отрицателната предпоставка по чл.8, ал.3 ЗОДОВ, тъй като специалният закон – Закон за митниците или Регламент (ЕИО) № 2913/92 /приложим към момента на възникване на задължението/ не уреждат специален ред за търсене на претендираната безвредност. Действително, чл.235 и чл.236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 уреждат ред за подаване на молба за възстановяване на митните сборове, а по аргумент на чл.241 от него, митническите органи следва да постановят решение за възстановяване. В случая, този ред е неприложим, тъй като утежняващият административен акт е отменен по съдебен ред и възникналото от негова отмяна задължение за възстановяване на внесените депозити е изпълнено на 22.03.2011 г. Основанието за обезщетяване на твърдяната имуществена увреда поради неизползване на паричните средства от момента на тяхното внасяне на 27.02.2008 г. до възстановяването им на 22.03.2011 г. е по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

/В този смисъл-Решение № 1182 от 24.01.2020 г. по адм.д.№ 2928/2018 г. на ВАС, III-то отделение, постановено по идентичен случай и между същите страни/ .

V.10. В гражданскоправната материя претендираното обезщетение за пропуснати ползи е уредено в чл.51, ал.1 ЗЗД относно извъндоговорната отговорност и в чл.82 ЗЗД касателно договорната отговорност. С Тълкувателно решение /ТР/ № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС е дадено разяснение относно обезщетяване на вредите по чл.82 ЗЗД. Според него установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В практиката на ВКС се приема /Решение № 67 от 22.04.2013 г. по т. д. № 28/2012 г., Т. К., II Т. О. на ВКС/, че макар и постановено по приложението на чл.82 ЗЗД, посоченото ТР дава принципен отговор на въпроса за характера на пропуснатите ползи. Съгласно постановената задължителна практика по чл.290 от ГПК пропуснатите ползи трябва да имат качество на реалност и сигурност. Печалбите /гражданските плодове/ които биха се получили биха имали характеристиките на пропуснати ползи само ако получаването им от дружеството ищец е сигурно, което подлежи на доказване от ищеца. Пропуснатите ползи трябва да са реални и сигурни. Те не могат да бъдат хипотетични. Печалбите биха имали характер на пропуснати ползи, само в случай, че получаването им е сигурно, предвид установяване на други, осуетени от противоправните деяния на ответника правоотношения./ Решение №156 от 29.11.2010г. на ВКС по т.д.№142/2010г., I т.о.; Решение №18 от 05.03.2010г. на ВКС по т.д.№527/2009г., I т.о.; Определение №19 от 17.01.2012г. на ВКС по т.д.№312/2011г., II т.о.; Решение №38 от 29.04.2011г. на ВКС по т.д.№304/2010г., II т.о.; Решение №54 от 11.07.2011г. на ВКС по т.д.№377/2010г., II т.о.; Определение №106 от 17.02.2010г. на ВКС по т.д.№867/2009г., I т.о, ТК; Решение №146 от 01.12.2010г. на ВКС по т.д. №934/2009г., II т.о; Решение №164 от 28.10.2010г. на ВКС по т.д.№1079/2009г., II т.о.; Решение №68 от 21.04.2009г. на ВКС по т.д.№697/2008г., II т.о.; Решение от 26.04.2004г. на ВКС по гр.д.№1187/2003г., ТК, II т.о./ Пропуснатата полза като вид имуществена вреда, настъпила в резултат на непозволено увреждане, се изразява в невъзможността да бъде реализирано определено имущество или парично оценен интерес. Всяко неосъществено увеличаване на имуществото, което е щяло да настъпи със сигурност, ако не би било осуетено от деликта, съставлява пропуснатата полза. Такава е както печалбата, която увреденият е можел да получи от изпълнението на договор, осуетен от противоправно поведение на деликвента, така и всяка друга имуществена облага, която със сигурност пострадалият би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило.

В случаите на извъндоговорна отговорност, каквато е отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, пропуснатите ползи са определяеми въз основа на опита и обичаите в практиката - при тях вредата произтича от нереализиране на сигурна възможност за увеличаване на актива на имуществото на кредитора. Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна.

Идентично тълкуване на характера на пропуснатите ползи като вид имуществена вреда е дадено и в практиката на Върховния административен съд-Решение № 5856 от 17.05.2016 г. по адм. д. № 5583/2015 г., III отд. на ВАС, в съотв. с което установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респ. бездействие, не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния юридически акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна.

При съобразяване с посочената съдебна практика, съдът намира, че в случая е налице имуществена облага, която ищецът със сигурност би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило, т.е. ако не следваше да учреди депозит за обезпечаване на митните сборове по Решение №560/07.10.2008 г. В съотв. със задължителното тълкуване, дадено в Решение на СЕС от 18.01.2017 г. по дело С-365/15, „когато вносни сборове, в това число антидъмпингови мита, се възстановяват, тъй като са били събрани в нарушение на правото на Съюза- което запитващата юрисдикция следва да провери- за държавите членки е налице задължение, произтичащо от правото на Съюза, да заплатят на правните субекти, които имат право на възстановяване, съответните лихви, считано от момента, в който възстановените мита са платени от тези правни субекти. Ето защо размерът на пропуснатите ползи, които подлежат на обезщетение по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, поради техния сигурен характер, представлява лихвата за забава върху депозита от датата на учредяването му до датата на възстановяването на сумата. В случая, от 27.02..2008 г. до 22.03.2011 г., като ищецът е определил исковия период от 27.02..2008 г. до 09.12.2010 г.- от датата на внасяне на депозита до датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на Решение №560/07.10.2008 г. В този период ищецът незаконосъобразно е бил лишен от възможността да ползва собствените си средства, понасяйки вреди под формата на пропуснати ползи, съизмерими със законната лихва за забава.

След влизане в сила на съдебния акт, с който е обявена незаконосъобразност на Решение №560/07.10.2008 г., държавата дължи пълно репарирание на понесените вреди, с оглед спазване на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност, както и на правото на собственост, прогласено от чл. 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз /X./

- ако някой бъде лишен от своята собственост в защита на обществения интерес, дължи му се справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба /Решение № 1182 от 24.01.2020 г. по адм.д.№ 2928/2018 г. на ВАС, III-то отделение/.

VII. Заявената от ищеца пропусната полза, съизмерима със законна лихва върху сумата от 2427 лева за исковия период от 27.02.2008 г. до 09.12.2010 г. е в размер на заявената- 857.45 лева, изчислена с calculator.bg, и следва да се присъди на ищеца изцяло, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 31.10.2011 г. до окончателното изплащане на дължимото.

VIII. По разноските:

Съгласно чл.10, ал.3, изр.1 ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Доколкото първоначалното производство по адм.д.№ 9503/2011 г. на АССГ продължава да е висящо под № 1654/2020 г. по описа на АССГ, 48-и състав разноските за възнаграждения на ВЛ ще бъдат присъдени по него съгласно чл.226, ал.3 АПК. На възлагане в настоящето производство подлежат претендираните разноски в размер на 25 лв.-заплатена държавна такса и 300 лв.-заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, АССГ, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, Агенция „Митници“ - [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет.1 обезщетение за имуществени вреди във вида на пропуснати ползи, за периода от 27.02.2008 г. до 09.12.2010 г., претърпени в резултат на незаконосъобразно Решение №560/07.10.2008 г. на началника на Митница Аерогара-С., отменено с влязло в сила съдебно решение, в размер на 857.45 лева /осемстотин петдесет и седем лева и четиридесет и пет стотинки./, ведно със законната лихва от 31.10.2011 г. до окончателното изплащане на дължимото.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, Агенция „Митници“- [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ет.1, сумата в размер на 325 /триста двадесет и пет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК

СЪДИЯ:

